



Osa kappelin täyttynyttä konferenssiväkeä. Etualalla sisar Irma Airto, joka johti "Laulavien äitien" kuoroa ja säestäjänä toiminut sisar Pirjo Rasimo.

Ote vuosikonferenssin pöytäkirjasta

Pöytäkirja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon vuosikonferenssista, joka pidettiin MAP-kirkon Pohjois-Helsingin seurakunnan kappelissa, Mäkipellonaukio 2, sunnuntaina 1. 3. 1970 klo 10.00. Läsnä oli 283 yhdyskunnan jäsentä. Puheenjohtajana toimi Pertti Felin ja sihteerinä Antero Esselström.

1 §

Kokouksen puheenjohtajaksi kutsuttu Pertti Felin ehdotti, että kokouksen sihteeriksi valittaisiin Antero Esselström ja että pöytäkirjan tarkastajina toimisivat Aarne Partanen ja Risto Kanerva. Ehdotusta kannatettiin yksimielisesti.

3 §

Koska kokouskutsu oli julkaistu yhdyskuntajärjestyksen edellyttämällä tavalla, todettiin kokous laillisesti kokoonkutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

4 §

Kuultiin oheinen tilintarkastajien lausunto toiminavuodelta 1969. Sen perusteella myönnettiin yksimielisesti tili- ja vastuuvapaus lähetyksen hallitukselle.

5 §

Tilintarkastajiksi vuodelle 1970 valittiin yksimielisesti Tuomo Anttila ja Kalervo Wälilmaa.

6 §

Puheenjohtaja esitti lyhyen toimintakertomuksen vuodelta 1969. Siitä kävi ilmi mm., että

- Kirkon jäsenmäärä oli vuoden päättyessä 2883 henkeä.
- kasteen kautta liittyi 72 henkeä kirkon jäsenyyteen. Lisäksi kastettiin 14 jäsenen lasta.
- kuoleman kautta poistui 23 henkeä.
- avioliittoja solmittiin lähetyksentällä 12.
- lähetyksentällä toimi keskimäärin 104 lähetyssaarnaajaa, joista kahdeksan oli suomalaista.
- lähetyksentän menot olivat 285,000 mk

ja tulot 342,000 mk. Tilinpäätös oli näin ollen ylijäämäinen.

7 §

Hyväksyttiin yksimielisesti kirkon johtavat auktoriteetit ja lähetyksentän virkamiehet oheisen luettelon mukaisesti.

8 §

Hyväksyttiin yksimielisesti lähetyksen hallituksen päätös ulottaa avioliittoon vihkimisoikeus lähetyshallituksen jäsenten sekä piirihoitajien lisäksi myös seurakuntien johtajille.

9 §

Kokous päättyi klo 10.17.

Vakuudeksi:

Pertti Felin

puheenjohtaja

Antero Esselström

sihteerinä

Huom. Pöytäkirjan 4 §:ssä mainittu tilintarkastajien lausunto ja 7 §:ssä mainittu luettelo kirkon johtavista auktoriteeteista ja lähetyksentän virkamiehistä on tilinpuutteen vuoksi jouduttu jättämään pois.



Sunnuntaiamuna samanaikaisesti pappeskokouksen kanssa pidetyt sisarten kokouksen osanottajia Pohjois-Helsingin kauniin MAP-kappelin juhlasalissa.



Lähetysohjohtaja Orval L. Nelson puhumassa aamukokouksessa. Edessä osa "Laulavista äideistä", jotka laulesityksillään juhlistivat konferenssitilaisuuksia.



HEIKKI HIOTALA:

Esikuvista ja esikuvatuksesta

Kukaan meistä ei selviä elämästä täysin ottamatta vähän mallia toisestakin. Sillä tavalla me panemme alulle koko kehityksemme: nousemme kahdelle jalalle, koska isä ja äiti-kin kulkevat sillä tavalla.

Vaikka meillä olisi kuinka hyvät ja taitavat vanhemmat tahansa, emme voi lapsuudessamme ja varhaisnuoruudessamme välttyä kuulemasta: katso mattia ja maijaa, miten kiltisti he lukevat läksynsä, miten reippaasti he syövät jne. aina siihen pisteeseen asti, kunnes monissa tapauksissa miltei vihaamme mattia ja maijaa ja heidän mallikelpoisuuttaan.

Ja juuri silloin yhtäkkiä meille sanotaan: ole oma itsesi. Ja juuri sellaisella hetkellä, jolloin sydämessämme on uhmaa ja epävarmutta kaikkea kohtaan. Juuri sellaisella hetkellä, jolloin meillä ei vielä ole ollenkaan tiedossa mitään omaa itseä, tuskin edes kaukaisia kaukuja siitä, ja niinpä useimmissa tapauksissa on paras turvautua esikuvaan — ja niitä on todella riittämiin. Joku valitsee vanhempien päivittelemän kaiken-maailmasta-nähneen tyyppin — onhan heitä. Persoonan kuva jokaiselle. Nyt ollaan oma itse. Kunnes sitten tulee hetki, jolloin mielen täyttää kamala epäily, että oma itse onkin jotain aivan muuta, ja muualla. Se on ensimmäinen syvyysuuntaan tapahtuva kasvamisen oire. Huomataan, että ollaan oltu kopio, huono ja heikko kopio.

Tuona hetkenä nuori neitonen tai nuorukainen huomaa seuranneensa "esikuvatusta" — nyt hän tarvitsee kipeästi esikuvaa.

Hän saattaa keksiä sukulaistensa tai perheen tuttavien joukosta ihmisen, jonka henkistä itsenäisyyttä hän on aina ihaillut kuitenkin osaamatta eritellä, mitä tämä ihmisen henkinen itsenäisyys käytännössä merkitsee. Ja niinpä vielä tässäkin vaiheessa käy niin, että tuo uusi esikuva merkitsee ennen kaikkea ulkokohtaisia asioita. Ulkonaista jäljittelyä pukeutumisessa, sanoissa ja mielipiteissä. Jos olemme rehellisiä, meidän on myönnettävä, että useimmat ihmiset jäävät lopuksi iäkseen siihen tilaan, että he muilta saamiensa vaikutteiden mukaan määräävät kantansa asioihin — niin yleisiin kuin yksityisiinkin. Missä tilassa me sitten olemme? En luonnollisesti voi vastata tähän kuin omasta puolestani ja ehkäpä juuri siksi, että tunnen oman tilani, mieleni tekee johdatella tätä aihetta määrättyyn suuntaan.

Siispä, kun kuulimme mormonismista, olimme ehkä tuossa kaikkea sovinnaista uhmaavassa tilassa, tai ehkä silloin oli juuri tuo hetki, jolloin jäljittelimme henkisesti itsenäistä ihmistä tai ehkäpä olimme jo melko lailla itsenäisiä.

Oli miten oli — joka tapauksessa hyväksyimme kuulemamme sanoman

ja samalla hyväksyimme itsellemme uuden, muita korkeamman esikuvan — KRISTUKSEN.

Nyt sydämemme oli palavampi kuin koskaan ennen mitään esikuvaa seurattessamme. Todella mieleemme teki rakastaa lähimmäistämme, auttaa ja tukea kirkon toimintaa ja samalla kehittää itseämme kohti täydellisyyttä. Häärimme NVK:ssa... kaikkialla, meillä oli aina tavaton kiire ja illalla kotiin tultuamme olimme tyytyväisiä itseemme ja alkaansaannoksiimme. Olimme todella onnellisia, kiitollisia ja tyytyväisiä kaikesta.

Joillakuilla meistä tällainen rakkaus ja innostus kirkon toimintaa kohtaan jatkuu katkeamatta ehkä koko elämän ajan, mutta on myös joukko niitä, jolle ennemmin tai myöhemmin kaikki ei näytäkään niin helpolta.

Nuo vaikeudet, ne syntyvät erälle meistä vähitellen. Tulee väliähdyns-omaisesti hetkiä, jolloin tarkastelee ympäristöään ja itseään ulkopuolisin silmin, ja noina lyhyinä hetkinä tapahtuu paljon. Joku voi sanoa, että se on pahalaisen työtä — mene tiedä. Silloin ei ehkä enää ymmärräkään jotakin aikaisemmin luonnolliselta tuntunutta asiaa. Silloin harmittaa seikka, jolta ennen on pystynyt sulkemaan silmänsä. Silloin ärsyttää se, että jotkut voivat sanoa, etteivät he pelkää kuolemaa tai että joka askel on suunnattava kohti korotusta — selestistä kirkkautta — ja vieläpä se, ettei saisi tositarkoituksella seurustella ei-jäsenen kanssa jne. Se toiminta, joka ennen tuotti tyydytystä, tuntuu nyt naiivilta ja näyttelemiseltä. Kaikki tällaiset ajatukset voivat syntyä, vaikka meillä on vahva todistus ja vaikka täysin ymmärrämme, kuinka tärkeää Kristuksen esikuvan seuraaminen meille on.

Syy tähän uuteen asenteeseen löytyy mielestäni siitä, että ennenkuin mistään esimerkistä voidaan oikealla tavalla ottaa mallia, tarvitaan eräs asia. On selvitettävä itselle, mikä on itse.

Ihailtavimmat esikuvat ovat ne, jotka selvästi ja väärentämättömästi näkevät oman persoonansa erikoispiirteet ja niistä muodostuneen koko-

naisuuden ja sitten toimivat tälle kokonaisuudelle soveltuvimmalla tavalla. Heidän esikuvallisuutensa on siis juuri tämä ydinasia: olla oma itsensä. Joku teistä voi säälien kuunnella ja katsella meistä muuttaminen sisäistä kamppailua — mutta uskallan sanoa, ettei siihen ole syytä, sillä parempi on taistella ja voittaa, kuin pettää itseään ikuisesti.

Kaipa vielä uskallan pyytää, ettei meitä pidettäisi kovin itsekkäinä, vaikka emme aina ota vastaan tarjottuja tehtäviä, vaikka kulutamme aikaamme tutkimalla muuta kuin kirkon kirjallisuutta: taiteita, historiaa, musiikkia, vaikka vietämme aikaamme ei-jäsenien seurassa ja jopa nautimme tästä kaikesta.

Eräs nuorten kanssa paljon tekemisiin joutuva pappi sanoi kerran: "Nuoret ovat paljon terveempiä ja luonnollisempia kuin me vanhemmat uskommekaan. Omat pelkomme ja kuvittelumme rakentavat meille uskon, että jotain kamalaa tapahtuu heti, kun nuori astuu ulos ovesta pois valvovan silmämme alta."

Samoin ei ole mitään syytä tuomita tai käyttäytyä pingoittuneesti niitä kohtaan, jotka erottautuvat tästä omasta yhteisöstämme. En tarkoita tällä tuomitsemisella yksinomaan vanhempia jäseniä, sillä usein nuorten suhtautuminen toisiin nuoriin on paljon jäykempää.

Niin kauan kuin meillä on todistus — ja se on meiltä hyvin vaikeasti riistettävissä — ei mitään pahaa voi meille ulkopuolella tapahtua. Päinvastoin tuossa erilaisessa ympäristössä pystymme nopeammin erottamaan itsestämme oleellisen ja epäoleellisen, pystymme tajuamaan persoonallisen kokonaisuutemme ja määrittelemään itse kantamme.

Ja näin myös meistä nopeammin tulee kokosydämisesti aktiivisia, pystyvämpiä ja tasapainoisempia jäseniä. Rukoilen, että jokainen meistä pystyisi olemaan itsensä ja muita rakentavassa mielessä itsenäinen yksilö tässä seurakunnassa ja toimimaan Kristuksen esikuvan mukaisesti.

Evankeliumi jokaiselle

Mitä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkolla on annettavana maailman ihmisille?

Meillä on annettavana jokaiselle ihmiselle sitä, mitä hän tarvitsee.

Köyhille, joita on niin paljon, taloudellinen evankeliumi.

Rikkaille, joita on niin vähän, antamisen evankeliumi.

Ihmisille, jotka elävät huonoa elämää, itsetutkistelun evankeliumi.

Laiskoille työn evankeliumi.

Sotiville rauhan evankeliumi.

Syntisille anteeksiannon evankeliumi.

Masentuneille toivon evankeliumi.

Oppimattomille mahdollisuus oppia — ja kaikille uskoa, turvaa, korkeita ihanteita, onnea ja korotus Jumalan luokse.

Tämä on se, mitä me haluamme antaa, mutta mitä niin monet eivät halua ottaa vastaan.

Mutta on ihmisiä, jotka ovat ottaneet kaiken tämän vastaan ja jotka nyt voivat todistaa siitä onnesta, mitä evankeliumi on tuonut heidän elämäänsä...

(Ote veli Seppo Salmisen puheesta Helsingin piirin neljännesvuosikonferenssissa sunnuntaina 1. 3. 1970)

Muutoksia

MAP-kirkon Turun piirin ja neljännen vanhinten koorumin johtajan, veli Heikki Uusitalon, tultua ansaituin kiitoksin vapauteksi tehtävistään, on piirin ja koorumin uudeksi johtajaksi kutsuttu ja hyväksytty Turun MAP-srk:n johtaja, veli Kari Haikkola.

Veli Haikkolan siirryttyä piiriin ja koorumin johtoon, on Turun MAP-srk:n uudeksi johtajaksi kutsuttu ja hyväksytty veli Tauno Karhunen, joka on aikaisemmin palvelut neuvonantajana seurakunnan johtokunnassa.

NVK:n konferenssi Jyväskylässä 19.-21. 6. 1970

- | | |
|------------------|--|
| 19. 6. perjantai | Kotasen leirintäalue
— urheilukilpailuja
— kokkojuhla
— tanssia
— sauna lämmin klo 16 alkaen
— kuljetukset kappelilta klo 17 alkaen |
| 20. 6. lauantai | Ammattikoulu
— henkiset kilpailut klo 19 alkaen
Kappeli
— show klo 19
— tanssiaiset klo 20 |
| 21. 6. sunnuntai | Hengelliset kokoukset klo 10 ja 13.30 |

NVK:n kesäleiri Kotasen leirintäalueella 22.-27. 6.